

[Aase Olesen]

et barns eller en forældres alvorlige sygdomsforløb.

Jeg vil godt sige helt for egen regning, fordi jeg ser, at forslagsstillerne i bemærkningerne henviser til, at man aldrig i Danmark har kunnet få forståelse for eller tilslutning til tankerne om at etablere hospitser, altså sygehuse for meget alvorligt syge eller døende patienter, at folketingets socialudvalg jo for nogle år siden var på besøg i London, og jeg må sige: jeg synes egentlig ikke, de er afskrækkende. Det er kun, når man ser dem omtalt i dansk presse, at det fremstår som noget fuldstændig afskyeligt. Men det er min personlige opfattelse – og andre kan have andre meninger, det er ikke nødvendigvis noget partipolitisk – og jeg kan ikke forstå, at vi ikke kan diskutere disse ting lidt mindre tabufyldt. I virkeligheden kunne man sige, at med den kultur, som vi lever i, har vi et så tabufyldt forhold til døden, at det måske netop kunne lette situationen, hvis man havde særlige hospitalsafdelinger, hvor det, om jeg så må sige, var fuldt legalt at se døden i øjnene.

Det er som sagt min overvejelse, og jeg er klar over, at det forekommer også forslagsstillerne afskyeligt, og det er der så ikke noget at gøre ved.

Men jeg tror stadig væk, vi skal være meget forsigtige med at lave en alt for firkantet lovgivning, der først og fremmest vil kunne bruges som en pression ikke blot af den syge, men også af den øvrige familie til, at kvinder påtager sig opgaver, som de reelt ikke magter.

Tinning (VS):

Som andre rigtigt har bemærket, er vi jo desværre del af en samfundsudvikling, hvor selv døden er gået hen og er blevet et anliggende, som det offentlige tager sig af.

Vi er faktisk meget indstillet på at støtte bestræbelser i retning af, at både stærkt plejekrævende personer og meget syge mennesker og også døende patienter kan tilbringe noget mere tid hjemme. Jeg er selvfølgelig enig med fru Aase Olesen i, at det er vigtigt ikke at lovgive for firkantet, men jeg mener, at det på den anden side ikke må føre til, at vi helt lader være med at lovgive. Vi skal jo sammenligne med, hvordan tilstanden er i dag, hvor vi nok kan sige, at det er positivt,

at vi rundt omkring har forskellige lokale forsøg på at få tacklet disse sider af tilværelsen på en måde, som nu forekommer rimelig i det enkelte lokalområde, men hvor det jo samtidig er sådan, at det er utrolig svært for de folk, der vil gøre brug af sådanne ordninger og vil have noget hjælp, at gennemskue, hvad de har ret til, og hvad de kan forlange, og hvad kommunen bør give osv., fordi ordningerne er så forskellige, og fordi det er så uigennemsigtigt.

Jeg tror, at det, vi skulle forsøge os med, var at lave en lovgivning for dette område, men selvfølgelig formuleret så bredt, så der gives spillerum for lokale løsninger, løsninger, som imødekommer den enkeltes specielle behov. Men jeg tror, det er muligt også på dette felt at kombinere de to hensyn, så det er fint, når socialministeren siger: lad os kigge videre på det her. Vi har allerede sundhedsstyrelsens vejledning fra september sidste år om pleje og omsorg for alvorligt syge og døende, hvori der står en masse positive ting og gode ideer. Der står ikke så meget om, hvordan man skal betale og få det gjort, men der står en masse kønne ord, og det er for så vidt et meget godt debatindlæg, og jeg tror også, at dette forslag og debatten om det kan blive et godt debatindlæg, således at vi når frem til at få lavet en egentlig lovgivning på området.

Om det forslag, socialdemokratiet har fremsat, vil jeg godt sige, at vi ikke ser nogen grund til, at lønkompensationen skal reduceres fra fuld lønkompensation til 90 pct. her. Indtil videre vil jeg gå ud fra, at det bare er en vane, man har, at når der skal gives kompensation, så må man ikke gøre det helt. Jeg synes, at det er en dårlig vane, som man skulle se at få lagt væk.

Det sidste punkt i forslaget, hvor der står, at der bør være mulighed for at få refunderet betaling for privat ansat hjælp, hvis hjemmehjælp ikke umiddelbart kan stilles til rådighed, synes vi er for stramt. Jeg kan sagtens forestille mig tilfælde og situationer, hvor det er en god idé at bruge privat ansat hjælp også i områder, hvor der egentlig er mulighed for hjemmehjælp, for om det skal være privat hjælp, om det skal være hjemmehjælp, eller hvad det skal være for en form for assistance fra det offentlige, er alt sammen noget, som varierer fra sag til sag, fra forhold